

Грабчо.

И нѣмаше никакъ да ся оплаквамъ днесъ отъ обстоятелствата чи еж твърдѣ злополучны за мене.

Славчо.

Бога ми, тате! нѣмате пакъ и толкози право да ся оплаквате; свѣтътъ знае твърдѣ добръ чи вый сте доста богатъ.

Грабчо.

Какъ! азъ богатъ? Лъжатъ онія, които еж ти казали това. Нѣма лъжа по голѣма отъ тази; тѣзи слухове ги раздавать безстыдны нѣкои нехранимайковцы.

Лалка.

Тате! не ся ядосвайте.

Грабчо.

Какъ да не ся ядосвамъ? чуешъ ли тамъ? собственыитѣ ми чада да мя предавать, да ся съгласявать и тѣ съ мойтѣ неприятели!

Славчо.

Чи мигаръ е неприятели вашъ който казва чи сте въ състояніе!

Грабчо.

Неприятели ми е, да! Съ тѣзи думы, а еще и съ разноскитѣ, които правите, вый ще станете причина да додаты единъ день да мя убиятъ въ къщи съ идеята чи азъ съмъ истѣканъ и натѣпченъ отъ жѣлтицы.

Славчо.

Чи каквы голѣмы разноски правя азъ?